

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSA Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. F.

przeciwko Związkowi Harcerstwa Polskiego w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 2 lipca 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną A. F. od wyroku tego sądu z dnia 17 marca 2010 r. Jako podstawę tego orzeczenia wskazano art. 130² § 3 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca nieopłacony środek zaskarżenia wniesiony przez adwokata lub radcę prawnego bez wzywania do uiszczenia opłaty. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, przepis ten znajduje zastosowanie w sprawie na mocy art. 8 ust. 1 ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 234, poz. 1571 - dalej jako: ustawa z 5 grudnia 2008 r.) zgodnie, z którym art. 130² § 3 k.p.c. ma zastosowanie do spraw wszczętych przed dniem 1 lipca 2009 r. W rozpoznawanej sprawie powództwo

zostało wniesione w dniu 2 marca 2004 r., zaś skarga kasacyjna w dniu 14 czerwca 2010 r.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. przez utożsamienie wszczęcia sprawy przed dniem 1 lipca 2009 r. z wszczęciem postępowania kasacyjnego - podczas gdy jest ono nowym postępowaniem, o charakterze odrębnym względem postępowania przed sądem drugiej instancji. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Skarżący trafnie wskazuje, że art. 130² § 3 k.p.c. nie znajdował zastosowania w rozpoznawanej sprawie, a tym samym brak było podstaw do odrzucenia nieopłaconej skargi kasacyjnej bez wezwania pełnomocnika do usunięcia tego braku. Stanowisko to znajduje oparcie w mającej moc zasady prawnej uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r. (II UZP 4/10, Biul. SN 2010, nr 6, poz. 18) zgodnie, z którą nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5.XII.2008 r. podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej jest nowym postępowaniem, które nie może być uważane za kontynuację postępowania, w którym zostało wydane zaskarżone orzeczenie. W konsekwencji, w postępowaniu kasacyjnym zainicjowanym po dniu 1 lipca 2009 r., art. 130² § 3 k.p.c. nie może znaleźć zastosowania.

Należy przy tym zauważyć, że omawiana uchwała wiążąca inne składy Sądu Najwyższego, jednoznacznie rozstrzygnęła wątpliwości, co do relacji między postępowaniem kasacyjnym i postępowaniem przed sądem powszechnym pojawiające się we wcześniejszym orzecznictwie na gruncie art. 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. Dotyczy to również powołanego przez Sąd Apelacyjny postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r. (V CZ 28/10, niepubl.), w którym zaprezentowano stanowisko odmienne od przyjętego w uchwale.

W konsekwencji, brak było podstaw do odrzucenia skargi kasacyjnej przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 130² § 3 k.p.c, bez uprzedniego wezwania do prawidłowego uiszczenia opłaty na podstawie art. 130 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.